

TONY ABBOTT

HÒN ĐÀO HUYỀN BÍ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

TONY ABBOTT

Phú Anh dịch

HÒN ĐÀO HUYỀN BÍ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Một thế giới thần bí đang chờ bạn
trong bộ truyện

1. Bí mật dưới tầng hầm
2. Hành trình vào cung điện Núi Lửa
3. Hòn đảo huyền bí

sắp ra mắt

4. Thành phố trong mây

Lời giới thiệu

Bạn có tin rằng có một THẾ GIỚI BÊN DƯỚI đang tồn tại dưới một tầng hầm. Người ở đó gọi chúng ta là NGƯỜI TỪ THẾ GIỚI BÊN TRÊN!

Câu chuyện bắt đầu từ tầng hầm nhà Eric. Trong một lần dọn dẹp tầng hầm, ba người bạn thân Eric, Julie và Neal trong thế giới của chúng ta đã “lỡ” phát hiện ra một thế giới dưới lòng đất - Xứ sở Droon. Từ đó những rắc rối và những câu chuyện kỳ quặc đã liên tục xảy ra với ba bạn nhỏ.

Thế giới Droon là nơi cư trú của các phù thủy, những sinh vật khác thường; là xứ sở của những phép màu và những lời nguyện khủng khiếp. Lạc vào Droon, ba bạn nhỏ đã tình cờ can dự vào cuộc đổ sức khốc liệt giữa hai thế lực chính nghĩa và tà ác; phát hiện được những bí mật về mối liên hệ đáng sợ giữa THẾ GIỚI

BÊN DƯỚI và THẾ GIỚI BÊN TRÊN; chu du qua những vùng đất lạ lùng như thành phố tàng hình, cung điện núi lửa, lâu đài dưới đáy biển, hòn đảo huyền bí... và biết bao điều kỳ lạ khác.

Những hành động lạ thường, những nhân vật hấp dẫn, những tình tiết giàu sức tưởng tượng, bất ngờ và “rụng tim” là đặc điểm của “Bí mật xứ Droon” - bộ sách được American Booksellers Association (Hiệp hội những nhà sách Hoa Kỳ) bầu chọn là một trong mười tác phẩm hay nhất và bán chạy nhất, sau Harry Potter, dành cho lứa tuổi từ 7 đến 77.

Bước vào thế giới Droon diệu kỳ, là bước vào những cuộc phiêu lưu bất tận...

NXB TRẺ

Nội dung

1. Con bão	9
2. Tung cánh trên nước	19
3. Đắm tàu	29
4. Sa bãi... bạn bè	36
5. Tấn công lũ bộ	43
6. Núi Groggle	53
7. Găng tay quyền năng	60
8. Hang bộ	68
9. Vách đá trắng	77
10. Con tàu tái sinh	86

TÓM TẮT KỲ TRƯỚC

Đại vương Sparr xấu xa của thế giới Droon đã lấy mất viên ngọc Mắt Đỏ Bình Minh của công chúa Keeah. Eric, Julie và Neal đã mạo hiểm cùng công chúa đi vào sào huyệt của Sparr - một cung điện bí mật trong núi lửa để tìm cho ra Mắt.

Ở đó, ba người bạn đã phát hiện ra bí mật khủng khiếp của Đại vương Sparr: hắn là một quái vật, thỉnh thoảng hắn phải uống nước từ hồ phù thủy để không bị hiện nguyên hình.

Ngọc Mắt Đỏ Bình Minh cuối cùng cũng được Eric lấy về, nhưng tên Sparr thề sẽ bám theo những người bạn nhỏ... đến muôn đời...

MỘT

Cơn bão

Xeeeeet! Chớp giật ngoài khung cửa sổ tầng hầm nhà Eric Hinkle. Nhưng nó và cô bạn Julie chỉ tập trung vào quả bóng đèn trong góc phòng.

Đùng! Tiếng sấm đến chỉ hai giây sau đó cho chúng biết là cơn bão đang tiến đến rất gần.

“Neal mà thấy cái này chắc là sẽ thích lắm đây,” Eric nói.

Julie nhìn qua vai của cậu bé: “Mình thì thích lắm rồi. Tụi mình kêu bạn ấy đi. Bạn ấy sẽ trở mắt lên cho mà xem. Phải để bạn ấy thấy...”, nhỏ nói.

Hai người bạn chạy theo những bậc thang tầng hầm lên nhà bếp. Eric nhắc điện thoại và bấm số của Neal. Thêm một tia sét nữa làm cho điện thoại kêu rẹt rẹt trong tai nó.

“Bồ hả Neal? Bồ tới nhà mình liền bây giờ đi!”, Eric nói khi nghe tín hiệu trả lời.

“Giờn hả? Bồ cũng biết là sẽ có bão rất lớn trong vòng năm phút nữa mà. Với lại, mình sắp ăn. Đến giờ ăn trưa rồi,” Neal trả lời.

“Cậu lúc nào mà chẳng ăn với uống. Quên vụ ăn giùm đi, Neal. Vụ này quan trọng lắm!”, Eric nói.

Neal thở dài: “VẬY là mình không được ăn món bánh mì xăng-đuých với cá ngừ mẹ mình nấu rồi. Mình đến liền!”

Neal gác máy rồi, Eric và Julie nhìn ra cửa sổ. Bầu trời đang tối sầm lại.

Eric mỉm cười: “Một ngày đáng để ở trong tầng hầm nhà mình”.

“Ý bồ là tụi mình sẽ trở lại Droon hả?”, Julie hỏi.

Eric cười, đáp: “Dĩ nhiên rồi, chính xác là như vậy”.

Trong tầng hầm nhà Eric có một lối vào một thế giới khác - một thế giới mà Eric, Julie và Neal giữ bí mật. Thế giới huyền bí và kỳ diệu Droon.

Droon là nơi có một phù thủy tốt bụng tên Galen râu dài và một nàng công chúa bé nhỏ tên Keeah đang chiến đấu chống lại tên phù thủy ác: Đại Vương Sparr.

Droon còn có cả những sinh vật lạ lùng nữa. Trợ lý của Galen, Max, là một chú nhện khổng lồ, nửa như người khổng lồ, nửa như nhện. Anh chàng có thể leo lên

mọi bề mặt và búa ra những lưới nhện bầy
dính với tám cái chân dài của mình.

Rồi đến tụi Ninn. Chúng là những tên
lính bắn thủ mặt đỏ của Đại Vương Sparr,
chúng bay trên những con thần lằn bay
khổng lồ gọi là những con groogle.

Một mụ phù thủy tên Demither. Và...

Ầm – Dùng! Bầu trời bừng sáng bên
ngoài, sấm nổ vang ngay khi cửa sau mở ra.

“Quái thiệt!”, Neal lủi lẹ vào nhà bếp.
“Rõ ràng là cơn bão bám theo mình”.

Eric mở cửa tầng hầm: “Không còn thời
gian để nói nữa. Tụi mình xuống nào”.

Ngay khi chân chúng vừa đặt đến bậc
thang cuối cùng..... *Xeeeeet!.....* cả tầng
hầm sáng loá, rồi... *Ầm... Dùung!...*
Những bức tường rung lên, và rồi...
Rào Rào!... nước mưa chảy xối xả trên
nóc nhà.

“Huúú, chào bão!”, Julie tỉnh ngịch.

“Rồi, vụ gì mà quan trọng hơn món bánh mì xăng-đuých cá ngừ đây?”, Neal hỏi khi bước chân vào tầng hầm.

“Đó!”, Eric chỉ tay vào góc phòng. Quả bóng... quả bóng của Julie... nó đang nằm trên bàn mộc.

Thật ra, nó không phải đang nằm *trên* bàn mộc, mà là treo lơ lửng trong không trung.

“Quoa!”, Neal reo lên thích thú. “Tuyệt thật... Quoa!”

“Không chỉ vậy đâu. Bỏ có nhớ lần đầu tiên tụi mình đến Droon và quả bóng đã đi theo tụi mình, rồi nó đã trở nên khác lạ khi tụi mình trở về không? Vậy đó, hồi nãy Julie với mình nhìn nó, và...”, Eric huyền thuyên.

“Suyt!”, Julie thì thầm. “Sắp nữa rồi kìa!”

Dưới ánh sáng đèn trần, chúng thấy quả bóng bắt đầu thay đổi. Những mảng màu trắng và đen dịch chuyển chậm trên bề mặt quả bóng. Chúng biến đổi thành những hình

Những mảng màu trắng và đen dịch chuyển chậm trên bề mặt quả bóng. Chúng biến đổi thành những hình dáng quốc gia.

dáng quốc gia. Và rồi quả bóng biến thành một quả địa cầu của một thế giới khác.

Thế giới Droon.

“Nghĩa là tụi mình phải đi?” Julie nhìn hai người bạn của mình. Nhỏ hỏi: “Còn ý nghĩa nào khác nữa chứ?”

“Lần trước, những giấc mơ kêu tụi mình đến với Droon. Nhưng lần này thì khác. Mình nghĩ đây là một tín hiệu của Keeah”, Eric nói.

Neal hít một hơi dài: “Lỡ như có chuyện gì không hay đang xảy ra? Chuyện gì đó, giống như là Đại Vương Sparr đang tấn công Keeah? Hay ông Galen?”

Xeeeeett! Căn phòng lại sáng lòa ánh chớp. Bóng đèn treo trên trần chập chờn mấy cái rồi mờ hẳn.

“Chỉ có một cách để biết thôi,” Eric nói.

Ầm – Đùng! Sét nổ tung trên đầu.

“Nhanh lên trước khi cúp điện,” Julie nói thêm.

Eric cảm thấy tim mình đập thành thịch khi cả bọn đến căn phòng nhỏ dưới gầm cầu thang. Cũng như mấy lần trước, nó với tay mở cửa và bật đèn lên.

Chúng bước vào căn phòng nhỏ.

Lần này tụi mình sẽ đi đến đâu đây? Eric tự hỏi.

Từ trước đến giờ, chiếc cầu thang chưa bao giờ đưa chúng đến cùng một chỗ hai lần. Chiếc cầu thang luôn luôn biến mất và hiện ra lại ở những khu vực khác nhau ở Droon.

Đó mới chỉ là một trong những bí mật về Droon.

Julie đóng cánh cửa sau lưng lại. Neal tắt công tắc đèn. Trong giây lát căn phòng tối hoàn toàn.

Rồi thì... *Vuuuúút!* Sàn nhà biến mất, ngay chỗ đó, một dãy bậc thang lung linh sắc màu hiện ra.

“Mình khoái vụ này đó nha!”, Eric nói.

Một luồng gió bất ngờ, mát lạnh thổi vào mặt bọn trẻ.

“Quoa!”, Julie thốt lên. “Nắm chặt lấy thành cầu thang nha”.

“Bịt chặt mũi lại nữa! Mình nghe có mùi cá!”, Neal nói.

“Nước biển!”, Eric đoán. “Hình như cầu thang hiện ra trên biển hay sao đó. Chắc là tụi mình quay lại thôi”.

Nhưng cho dù nó có nói gì, thì cũng đã quá trễ.

Raàòò! Một cuộn sóng lạnh giá ập lên cầu thang.

Eric trượt chân, nó la lên: “Cứu!”. Nó chụp lấy thành cầu thang. Nhưng hụt tay.

“Eric!”, Julie chụp tay nó, nhưng một đợt sóng thứ hai lại tiếp nối. Eric trượt khỏi cầu thang, lôi cả Julie theo. Nhỏ chụp đại một thứ để giữ lại.

“Đó là chân mình đó!”, Neal la lên.

Neal cũng trượt xuống luôn.

Chùm! Chùm! Chùm!

Ba người bạn rơi tõm xuống mặt nước.

“Neal! Julie!”, Eric la lớn.

Những đợt sóng lớn đồ rào rào xuống cậu bé.

“Mình ở đây!”, Julie gào lên, cố hít lấy không khí.

“Có cái gì đó đang lại gần!”, Neal la oai oái.

Một vật màu sẫm rẽ sóng lao tới. Đó là mũi của một con tàu khổng lồ.

“Coi chừng đó, mấy bồ!”, Eric hét.

Nhưng con tàu lao thẳng đến bọn chúng, mỗi lúc một nhanh.

HAI

Tung cánh trên nước

Thình linh, con tàu giảm tốc.

“Hạ buồm xuống!”, một giọng trầm oang oang. “Quây lại! Thả dây xuống!”

Rẹt! Một cuộn dây thùng to được tung xuống nước. Eric, Neal và Julie chụp lấy những mắt dây, leo lên.

Con tàu rất to, có những cánh buồm màu đỏ sọc vàng và hai cánh xanh biếc xuôi theo mạn tàu.

Trong lúc leo lên, Eric đọc những chữ vàng bên mạn tàu: "*Jaffa Wind*. Thành Jaffa là nơi công chúa Keeah ở. Đây chắc là tàu của bạn ấy!" Một bàn tay mạnh mẽ giơ ra đón chúng lên boong tàu.

"Những người bạn từ Thế Giới Bên Trên đây mà!", một ông lão trong bộ áo chùng màu xanh dương mỉm cười nói với chúng. Đó là Galen Râu Dài, vị phù thủy đầu tiên của xứ Droon.

"Các cháu lại đến với chúng ta," ông nói. "Và một lần nữa, chúng ta chẳng có gì cho các cháu ngoài sự nguy hiểm".

"Tụi cháu phải đến thôi!", Julie đáp. "Quả bóng trở thành bản đồ của Droon. Có phải đó là do Keeah làm không ông?"

"Eric! Julie! Neal!", công chúa Keeah reo mừng, chạy lại. "Vây là các bạn đã nhận được tin nhắn của mình. Phép màu đã hiệu nghiệm. Mình rất mừng được gặp lại các bạn!". Cô bé ôm chầm lấy từng đứa, mặc dù đứa nào đứa nấy ướt như chuột lột.

“Mừng vui sao nổi với *cái đó* trên tàu?”, Max ngắt lời. Mái tóc cam của người nhện dựng đứng lên khi anh chàng chỉ tay về một cái rương nhỏ bằng vàng trên boong.

“Quoa!”, Neal nói. “Mắt Đỏ Bình Minh ở trong đó!”

Mắt Đỏ Bình Minh là một viên ngọc có năng lực phi thường. Neal, Eric và Julie đã giúp Keeah lấy lại nó từ cung điện trong núi lửa của Đại Vương Sparr.

“Tội mình dự định sẽ giấu nó ở Thành Jaffa,” Keeah nói. “Mình mong các bạn sẽ giúp một tay. Rồi mình với phụ vương sẽ đi kiếm mẫu hậu mình”.

“Tội mình sẽ giúp bạn,” Eric nói.

Một mụ phù thủy kỳ lạ tên Demither đã nói với bọn chúng là mẹ của Keeah vẫn còn sống. Nhưng, cũng như Demither, Hoàng Hậu Relna bị giáng một lời nguyền.

Galen gật đầu: “Nhưng Sparr sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn chúng ta lại. Cũng vì trái tim giận dữ của hắn mà Mắt Đỏ trở

nên nguy hiểm. Thôi nào, chúng ta phải nhanh thôi”.

Raàòò! Những cuộn sóng lạnh lẽo vỗ vào thân tàu khi nó chuẩn bị tăng tốc.

“Có hai phù thủy trên tàu, chúng ta sẽ an toàn,” Eric vừa nói vừa nhìn ông Galen và Keeah.

“Chỉ có một phù thủy rủi thôi,” Keeah đính chính. “Mình vẫn còn đang luyện thần chú. Nhưng mình chỉ giỏi làm hỏng mọi thứ thôi. Như sáng hôm nay...”

Xeeeeeet! Một tia sét bất ngờ chiếu sáng cả bầu trời.

Một đám đông kéo thành hàng dài sọc trên những đám mây.

“Ồ... không!”, Neal chậm rãi nói. “Nếu mình không mơ giữa ban ngày thì Đại Vương Sparr đã tìm ra chúng ta! Và hẳn không chỉ đi một mình!”

“Lũ groogle!”, Eric há hốc mồm. “Cả trăm con”.

Biển bất ngờ sôi lên như một vạc dầu. Những đợt sóng, ngày càng cao, đổ ập xuống con tàu. Mưa tuôn xối xả xuống boong. Những giọt mưa nặng hạt, lạnh giá.

“Hình như hắc ta kéo cả thời tiết xấu tới nữa!”, Max tiếp lời. “Sẵn sàng chiến đấu!”

Những con groggle hạ thấp xuống con tàu. Một trong những con thằn lằn bay sà xuống, đậu trên boong. Và trên lưng nó chính là tên phù thủy gian ác... Đại Vương Sparr.

“Hãy tránh xa tàu của ta ra!”, Keeah la lớn.

Tên phù thủy gầm gừ, bước xuống từ con groggle. Cái đầu nhẵn bóng của hắc sáng nhợt. Hai cái vây sau tai hắc chuyển từ màu tím sang màu đen. Trong tay hắc là một cây quyền trượng dài.

“Cẩn thận đấy Sparr! Bên ta đông người hơn,” Galen đồng dục nói.

“Đúng vậy, và tụi ta đang giữ viên ngọc! Vì thế, bỏ ý định lấy lại viên ngọc đi!”, giọng Julie đánh lại.

Mắt Sparr sáng lên khi nhìn thấy lũ trẻ. “À, vậy là chiếc cầu thang thần lại đưa tụi bay đến đây hả? Chừng nào ta lấy được Mắt, ta sẽ leo theo cầu thang đó lên Thế Giới Bên Trên!”

Eric sợ hãi. *Sparr sao? Trong thế giới của mình? Trong nhà của mình?*

Sparr chẳng nói chẳng rằng, giờ cây trượng phép của hắn về phía cái rương vàng.

Cách! Cái hộp tự động mở ra, và một chiếc găng tay sắt rơi ra trên boong. Đính chặt trên chiếc găng là Mắt Đỏ Bình Minh.

“Quái vật xấu xa kia! Ta sẽ không để người lấy dễ dàng đâu!”, Galen la lớn. Ông ném một tia sáng xanh, kêu xèo xèo, về phía Sparr. *Rẹt rẹt!*

Nhưng cây trượng của Sparr hút hết luồng sáng rồi ném trả về phía Galen. Đoạn, tên phù thủy chộp lấy chiếc găng tay, đeo nó vào. Ánh sáng đỏ toé ra từ những đầu

Sparr chẳng nói chẳng rằng, giờ cây trượng phép của hắn về phía cái rừng vàng.

ngón tay. “Phép thuật của người còn kém cỏi lắm, Galen à. Giờ đây... Mắt Đỏ Bình Minh, cho ta thấy sức mạnh của người nào. Hãy cho ta một biến lửa!”

Rẹt rẹt! Một bức tường lửa dữ dội được dựng lên tức thì. Bọn trẻ té dạt xuống sàn boong.

“Keeah!”, Eric la. “Hãy đọc thần chú đi!”

“Làm hỏng một cái gì đó to! Thiệt to!”, Julie gào.

Keeah gượng đứng dậy và giơ tay về phía cột buồm khổng lồ: “*Bembo..... switt!*”

Ngay lập tức... *rắc!*... cột buồm cao chót vót bị xé ra làm đôi, đổ ập xuống Sparr.

Phịch! Sparr trượt ngã, té văng vào khoang chính. Chiếc găng tay đen văng ra khỏi tay hắn.

“Được lắm!”, Keeah reo.

Galen băng ngang sàn boong. Ông chụp lấy cái găng tay rồi ném trả nó vào trong cái rương vàng, đập chặt nắp lại.

Mặt Sparr nhăn lại hoảng loạn: “Nguồn năng lực đó là của ta! Hãy hiện lên, O Demither!”

“Demither?”, Eric la to. “Bà phù thủy?”

Những đợt sóng âm vang dưới mặt nước. Một con rắn khổng lồ màu xanh lá cây trời lên từ mặt nước. Nó có hàm răng nhọn, đều như lưỡi cưa, hai cái chân mạnh mẽ đầy vuốt sắc, và một cái đuôi dài, nhọn hoắt.

“Bà phù thủy bây giờ là một con quái vật biển!”, Neal hét to.

Con rắn dùng chiếc đuôi mạnh mẽ xoắn chặt lấy con tàu.

Rắc! Những tấm ván đóng tàu bắt đầu vỡ ra.

“Vỡ tàu sắp bể rồi!”, Max hét lên.

“Và chúng bay sẽ chết đuối hết!”, Sparr gào to. Hắn nhảy lùi lại, leo lên con groggle của hắn.

Keeah quẳng một cuộn dây thừng cho Julie. “Mọi người, hãy nắm chắc vào!”, Neal đích đặc nói, tay nắm chặt đầu dây.

“Eric, nắm chặt dây vào!”, Keeah la lớn.

“Mình không với tới!”, Eric đáp.

Mụ phù thủy rần nhấc con tàu cao khỏi những con sóng. Mụ giữ nó trên cao trong một lúc rồi thả cho nó rơi xuống nước.

Raaaăăăcc! Vỏ tàu bằng gỗ vỡ tan thành những mảnh nhỏ. Và chiếc *Jaffa Wind*, cùng với mọi người trên boong, vỡ đôi.

Con tàu chìm ngay xuống những đợt sóng.

BA

Đắm tàu

Xung quanh Eric chỉ là bóng tối và bọt tăm.

Không! Nó nghĩ. Không thể nào! Mình không thể chìm!

Nó vùng vẫy trong làn nước lạnh, cố ngoi lên mặt nước. Rồi thì những ngọn sóng nhả nó ra. Eric nhấc đầu lên khỏi mặt nước. Những ngón tay của nó chạm vào thứ gì đó mềm mềm.

Phải chăng là... cát?

Đúng vậy! Đó chính là cát. Eric đang bò trên cát. Nó hít lấy một hơi dài, thật dài. Rồi mở mắt ra: Nó đang ở trên đất, trên bờ biển. Nó vẫn còn sống.

“Julie! Neal! Keeah!”, nó kêu.

Chẳng có tiếng trả lời.

Eric nhìn sang bên trái. Chỉ có bờ biển trái dài cho đến hết tầm mắt. Nó nhìn sang bên phải, sóng biển đang vỗ vào những vách đá. Trước mặt cậu bé là một khu rừng rậm rạp, đầy những cây cao và những bụi cây với những hình thù kỳ dị. Sương khói ẩm đậm bao phủ những ngọn cây. Cả hòn đảo chìm trong sương mù.

“Đây là đâu?”, nó tự hỏi.

Àààooo! Một đợt sóng đập vào cụm đá ngay bên cạnh. Một vật gì đó dạt vào bờ cát.

Eric chạy lại những tảng đá. Sóng đánh vào bờ một vài mảnh gỗ vỡ từ boong tàu và một mảnh vải rách tươm. Chúng thuộc về con tàu của Keeah.

Cạnh đó, vùi trong cát, là...

“Cái rương vàng!”, Eric ngạc nhiên.

Nó biết, có Mắt, chuyện gì cũng làm được. Nó có thể dùng viên ngọc để tìm kiếm những người bạn. Thậm chí có thể chiến đấu với Sparr.

Nhưng còn ông Galen đâu?

Mọi người đâu?

Rất cẩn thận, Eric kéo cái rương lên khỏi cát. Nó mở ra. Nhưng thay vì thấy chiếc găng tay màu đen với viên ngọc đỏ, thì lửa lại tấp vào người nó.

“Aaa!”, Eric la lên, xem đánh rơi cả cái rương.

Bất ngờ, ngọn lửa biến hình. Trước mắt cậu bé, ngọn lửa hóa ra hàng trăm sinh vật loằng ngoằng như rắn, chúng uốn éo, chồng chất lấy nhau. Chúng phát ra ánh sáng yếu ớt màu đỏ, rồi chuyển sang màu bạc, rồi lại đỏ. Có lúc nhìn chúng như những ngọn lửa. Có lúc nhìn chúng như những đợt sóng nhỏ lăn tăn.

“Xin đừng ăn thịt ch...úng t...ôi!”, những sinh vật van lơn.

Eric đặt chiếc rương cẩn thận trên cát: “Tôi sẽ không ăn thịt các bạn. Nhưng... các bạn là ai?”

Mấy cái đầu ánh bạc uốn lượn tập trung về phía cậu bé.

“Chúng tôi là S...s...silf. Chúng tôi đã s...ống hàng thập kỷ dưới b...iển Droon. Demith...er là nữ hoàng của chúng tôi”.

Tiếng của những sinh vật này nghe giống như đang hát hơn là nói. Giọng “sủi bọt” của chúng nghe như thể chúng đang nói ở dưới nước.

“Demither đã đánh đắm con tàu của chúng tôi,” Eric nói.

“Sparr đã giáng một lời nguyền lên bà t...a. Bà ta phải làm những điều mà mình không mu...ốn. Mắt sẽ giúp cho Sparr m...ạnh hơn nữa,” một con selvf hát.

Eric lắc đầu: “Mắt đã chìm dưới biển”.

“Không!”, tất cả các con silf đồng ca.
 “Nó ở trên đ...ảo này. Đây là một trong
 muôn vàn đảo c...ủa Demither”.

“Mất ở đây hả?”, Eric hỏi. “Ở đâu? Tôi
 phải tìm cho được nó. Tôi phải giúp công
 chúa Keeah đem nó về Thành Jaffa”.

Thình thịch! Có một tiếng động rất lớn
 vọng lên từ phía mé nước.

“Trốn thôi! Bọn N...inn sắp đến rồi!”,
 lũ silf nhao nhao.

“Khoan đã. Hãy giúp tôi tìm mấy người
 bạn. Và cho tôi biết Mất ở đâu!”, Eric nói
 với theo.

“Nếu chúng tôi c...ó thể giúp được,
 chúng tôi s...ẽ giúp...”

Những sinh vật chuyển sang màu đỏ
 như lửa, rồi màu bạc. Chúng trườn trên mặt
 cát, trở về đại dương theo những con sóng.

Thình thịch! Hàng chục tên lính mặt đỏ,
 nặng nề đi thành hàng chậm chậm trên
 bờ biển.

Những sinh vật chuyển sang màu đỏ như lửa, rồi màu bạc.
Chúng trườn trên mặt cát, trở về đại dương
theo những con sóng.

“Tụi Ninn kia! Mình chuồn thôi!”, Eric thở dốc.

Eric chạy nhanh vào khu rừng rậm. Trong lúc chạy, những cây kỳ dị, hoang dại quất vào mặt nó. Những dây leo trơn tuột màu vàng thòng xuống từ trên cao, lủng lẳng khắp nơi. Tiếng ầm ĩ của bọn Ninn ngày càng lớn.

Eric chạy nhanh hơn. Bất thành linh, đất trở nên mềm èo dưới chân nó.

“Hả?”, nó trượt chân và ngã.

Thụp! Một lưới keo dính trùm xuống Eric như một cái bao bố, bó chặt khắp người cu cậu. Eric ráng vùng vẫy nhưng vẫn không thoát ra được. Rồi cái bao bố... có Eric bên trong... bay vút vào không trung, lên những tán cây màu vàng.

“Thôi mà! Không! Cứu, tôi bị bẫy rồi!”, nó hét to.

Nhưng vẫn không thoát được.

Thình thịch! Lũ Ninn tiến đến gần hơn.

BỐN

Sa bầy... Bọn bè

Eric dùng hết sức cựa quậy, ráng xé cái bao bố. Nhưng càng cố thì lại càng bị dính chặt vào những mạng nhện keo nhớp của nó hơn.

“Thả tôi ra!”, nó gào lên. Nhưng nó vẫn tiếp tục bị kéo lên.

“Đừng có ồn ào quá nhe!”, một giọng nói cất lên từ trên cao. “Bộ muốn nguyên binh đoàn Ninn nghe hả?”

Nhưng nó vẫn tiếp tục bị kéo lên

Eric không bị kéo lên nữa. Cái bao bố đựng đưa tới lui trước một cành cây cao. Có người ngồi vắt vẻo trên cành cây đó. “Keeah?”

Công chúa mỉm cười: “Có Max nữa”.

“Tất nhiên rồi!”, Max kêu chim chíp từ cành cây trên cao. “Chứ bạn nghĩ ai đã giăng cái bẫy này chứ?”

“Trời, gặp lại các bạn, mình mừng quá,” Eric nói. Rồi nó kể cho chúng nghe về những sinh vật tên silf.

“Mình có nghe nói về những con silf rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy bao giờ,” Keeah nói.

“Chúng nói với mình là Mắt ở trên đảo này. Tụi mình phải tìm cho ra,” Eric nói.

Thình thịch! Bọn Ninn đã vượt qua bờ biển và đang tiến vào khu rừng ngay phía dưới bọn trẻ.

“Thầy Galen cũng ở trên đảo,” Keeah nói. “Nhưng, nhìn kia...”

Giữa đám lính Ninn là vị phù thủy già, ông bị xích chặt từ đầu đến chân.

Galen đã trở thành tù binh của bọn chúng!

“Tội nghiệp thầy mình quá!”, Max thút thít.

Một con trong đám lính Ninn ở phía dưới giờ bàn tay sáu ngón đầy vuốt sắc của nó lên, ra hiệu: “Đại Vương Sparr dặn chúng ta đợi ở đây”.

“Đại Vương muốn để lão già này sống,” một tên khác nói.

“Ít nhất là cho đến giờ này!”, con thứ ba lên tiếng, rồi nó cười khoái trá.

Một luồng gió lạnh thổi qua những ngọn cây.

Keeah nghiêng rằng khi nhìn lên. “Sparr đang tới kìa!”, cô bé gằn giọng.

Một con groogle đáp xuống đất. Đại Vương Sparr bước xuống. Hắn giơ cây quyền trượng phép của hắn về phía Galen: “Người biết Mắt ở đâu. Hãy cho ta biết”.

Galen nhìn thẳng vào mắt Sparr: “Không bao giờ. Ngươi dùng xiềng xích với ta. Nhưng bọn trẻ thì can đảm và thông minh lắm. Chúng sẽ cho ngươi một bài học”.

“Đảo Demither luôn có những nguy hiểm rình rập. Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Cuối cùng thì Mắt cũng sẽ về tay ta thôi,” Sparr nói.

Galen như muốn bứt tung sợi xích: “Bọn trẻ sẽ tìm ra viên ngọc trước!”

Một nụ cười mỏng dính loé lên trên môi của tên Sparr: “Và bọn chúng sẽ phải giao nó cho ta, nếu muốn giữ mạng ngươi. Nếu ta tìm ra nó, nó là của ta. Nếu chúng tìm ra nó, nó cũng là của ta. Đằng nào thì ta cũng thắng”.

Galen buồn bã lắc đầu: “Ngươi quả là gian ác, tên Sparr kia!”

Tên phù thủy nhìn sang lũ Ninn: “Đưa lão ta đến vách đá trắng. Chờ lệnh của ta”.

“Tuân lệnh, thưa Đại Vương Sparr!”, tên Ninn cầm đầu đáp.

Rồi tên Sparr vẫy tay và nói một thứ tiếng lạ. Toàn bộ toán Ninn, cùng với Galen, biến mất.

“Ôi, không!”, Max thì thầm. “Làm sao mà tìm được thầy bây giờ?”

Keeah đưa ngón tay lên miệng, ra dấu im lặng, lúc Sparr bắt đầu cười vang.

“Những đứa trẻ ‘can đảm’ của Galen sẽ chẳng còn sống sót mà ra khỏi hòn đảo này!”. Sparr nhảy lên lưng con groggle, thúc chân một cái, bay đi. Hắn đi rồi, làn sương dày đặc, tối tăm bao trùm hòn đảo dường như ngày càng dày thêm.

“Chẳng còn sống sót mà ra khỏi hòn đảo này?”, Eric lo lắng. “Phải hắn nói vậy không?”. Rồi nó hít lấy không khí: “Tụi mình sẽ làm được mà, phải không?”

“Đúng, nếu như tôi tìm thấy thầy mình,” Max đáp. “Đến lúc đó, tôi sẽ đá tên Sparr với từng cái chân của mình!”. Nói đoạn anh chàng nhanh chóng bủa một cuộn tơ nhện dày để cả bọn trượt xuống nền đất.

Eric đưa tay gạt lớp sương mù: “Tụi mình đi đâu bây giờ?”

“Oái!”, một giọng bất ngờ ré lên.

“Cứu!”, rồi một giọng khác the the.

“Mình nghĩ đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình!”, Eric nói.

“Đó là Julie và Neal!”, Keeah nói. “Hai bạn ấy ở trong rừng. Đi nào!”

Chúng chạy bỏ thật nhanh vào những lùm cây dày đặc. Những dây leo dài quất vào mặt bọn chúng. Những bụi rậm cào cấu dưới chân.

Chúng chột chết lặng.

Julie và Neal đang đứng trên một tảng đá giữa một khu đất trống trải.

Xung quanh chúng là... sáu hình thù khổng lồ, nhóp nhép bản thủ.

“Những con bọ!”, Max la lớn.

NĂM

Tần công lữ bọ

Xiiii! Những con bọ khổng lồ rít lên giận dữ khi thấy Neal. Những cái lưỡi dày, nhọn của chúng thè ra về phía cậu bé.

Neal gần như muốn khóc: “Chỉ cần một trong những con vật này liếm vào mình, mình sẽ chẳng bao giờ ăn trưa được nữa!”

Những con bọ giống như những con bọ cánh cứng thông thường nhưng đây lông lá và cao khoảng một mét rưỡi. Lớp vỏ cứng màu nâu sáng loáng như áo giáp.

Neal gần như muốn khóc: “Chỉ cần một trong những con vật này liếm vào mình, mình sẽ chẳng bao giờ ăn trưa được nữa!”

“Kinh dị quá!”, Eric nói, nó đang nấp dưới một gốc cây.

“Ừ!”, Keeah đáp, cô bé phóng đến bên cạnh Eric.

Những con bọ đung đưa những cái chân sù sì của nó về phía Neal và Julie. Những sợi râu của chúng giật giật và lưỡi chúng thè ra giận dữ.

“Mình chỉ nhìn tảng đá thôi mà, mình đâu có làm gì đâu!”, Neal nói.

“Đó là một quả trứng!”, Julie kêu lên rồi chỉ về một đống những cái trứng tròn màu hồng. “Đó là một quả trứng *của chúng*! Và bồ không chỉ nhìn, bồ chạm vào nó!”

Neal nhún vai: “Vậy nói ‘xin lỗi’ bằng tiếng bọ như thế nào bây giờ?”

“Tội quái vật này mà biết nói cũng đỡ!”, Max nói.

Xiiiii! Những con bọ rít lên và tiến tới gần hơn nữa.

Keeah quay sang Eric và Max: “Mình sẽ đọc thần chú đây. Nếu như thành công,

nó sẽ làm cho lũ bọ hết hồn trong giây lát. Hai bạn phải cứu Neal và Julie thoát nha”.

“Tụi này làm được mà!”, Max hứa.

Keeah đan chéo hai ngón tay lại: “Đúng rồi, nếu như mình tập trung vào thứ gì đó đơn giản...”

Eric nhìn quanh quất cái cây: “Mình đếm đến ba là mấy bọ chạy liền nha!”

“Đếm một thôi được không?”, Neal hỏi.

“Vẫn còn giỡn được hả! Một...”, Eric đếm.

Keeah nhảy lên. Nhỏ chỉ tay về phía lũ bọ.

“Hai...”, Eric tiếp tục.

Keeah nheo mắt lại: “*Tomba... snooka..... jeeba..*”.

“...ba!”, Eric la lớn.

“Ba!”, Keeah nói. “Khoan, chờ chút! Ý mình là *floo!*”

Quá trễ. Neal và Julie đã trườn ra khỏi tảng đá vừa lúc... *Buùm!*... Một tia sáng xanh lá cây nhát bắn ra từ tay Keeah.

Không khí sặc mùi khói. Những con bọ thét... *éc éc!*... rồi biến mất vào khu rừng.

Julie bò lại gần công chúa: “Keeah, bạn đã làm được! Câu thần chú tuyệt vời của bạn đã được việc!”

Keeah nhìn xuống tay mình: “Mình cũng nghĩ vậy...”

Eric đưa tay xua khói: “Còn Neal đâu?”

“Mình ở đây nè!”, tiếng Neal la lên từ phía sau.

Julie và Eric quay lại. Không thấy Neal đâu hết. Chỉ có đồng trứng bọ nằm ở đó.

“Mình nghe tiếng bạn ấy. Nhưng không thấy bạn ấy đâu hết!”, Julie nói.

“Ê, mình ở ngay đây nè!”, Neal lại la lên.

Đồng trứng hồng dịch chuyển. Từ phía dưới đồng trứng, một con bọ nhỏ, cỡ gấp đôi quả bóng, chui ra. Nó có một cái vỏ sáng bóng, cứng chắc, sáu cái chân phủ đầy lông tơ, ba con mắt màu cam, và hai cái râu dính trên đầu.

Nó trông y chang như những con bọ kia, chỉ có điều nhỏ hơn.

Một con bọ con.

Eric loạng choạng lui lại: “Neal, có phải... *bạn* không đó?”

Con bọ màu nâu chạy lon ton từ đám trứng lại gần bọn trẻ. “Ê bờ”, con bọ nói với giọng của Neal. “Thần chú của Keeah làm cho mấy bờ bự ra hay sao vậy?”

Eric nuốt đánh ực, rồi bắt đầu nói: “Câu thần chú hơi bị sai, đúng vậy đó Neal. Nhưng mà, ừm, Neal, giống như là, ý mình là...”

“Bờ là một con bọ!”, Julie la lên. “Một con bọ nhóp nháp, nhóp nháp!”

“Phần nhện trong mình cũng cảm nhận được điều đó!”, Max nói.

“Trời ơi, mình đã làm gì vậy nè? Cho mình xin lỗi, Neal ơi!”, Keeah nói.

Neal giơ hai chân trước của nó lên. Rồi nó thấy chúng, nó nhảy lên: “Ồi, không thể

nào! Như vậy không được. Biến mình lại đi, Keeah. Biến mình lại liền đi!”

Công chúa nhìn những đầu ngón tay của mình rồi lại nhìn Neal.

“Bạn không cần trả lời liền!”, Neal nói. “Chỉ cần bạn nói ‘Dĩ nhiên rồi, Neal!’, rồi bạn làm phép, và mình sẽ lại là *mình*”. Neal nhắm ba mắt của mình lại: “Mình sẵn sàng rồi đó. Bắt đầu”.

Keeah rơm rớm nước mắt: “Mình không dám thử lại...”

Những cái chân lông lá của Neal bắt đầu run lên, râu nó giật giật: “Tất cả những chuyện này chỉ là mơ. Tất cả chỉ là mơ. Tất cả... ủa, cái gì kia?”

Bất thành linh nó đập nhẹ lưỡi lên đầu Julie.

“Êêêê!”, nhỏ thảng thốt nháy giật ra sau.

“Xin lỗi. Vì có một con ruồi trên đầu bồ,” Neal nói. “Ít ra thì nhìn nó cũng giống ruồi. Nó màu vàng và có cánh màu xanh lá cây nhạt. Dù sao, mình cũng đã bắt hụt nó”.

“Cái mà bạn thấy là ruồi biển Droon,” Max lên tiếng.

Đột nhiên Neal cọ mấy cái chân lại với nhau, tạo ra một thứ âm thanh lạ lùng, chói tai.

Eric nhăn mặt: “Bồ đừng có cư xử như bọ vậy chứ!”

“Suyt!”, Neal ra hiệu. Nó nghiêng đầu rồi giữ yên như vậy. “Xin nói lại một lần nữa”.

Eric tức mình: “Mình nói là, đừng cư xử như một...”

“Không phải bồ!”, Neal ngắt lời. “Mình nói với mấy con ruồi!”

Những con mắt to của Neal lung linh khi con côn trùng cánh xanh bay vo ve thành một vòng tròn trên đầu cu cậu. Nó liên tục gật đầu.

Eric quay sang Keeah: “Mình không nghe gì hết”.

Julie bặm môi, rồi nhỏ như vừa nghĩ ra điều gì: “Có lẽ tại vì bây giờ Neal có một

phần côn trùng, bạn ấy có thể hiểu được tiếng ruồi biển”.

“Mình thì có quá nhiều chất của một người khổng lồ, nên cũng chẳng hiểu tí gì,” Max nói.

Chẳng bao lâu, cả một bầy ruồi biển bay vo ve trên đầu lũ trẻ.

Neal dùng chân trước gãi đầu: “Chúng nói với mình là bọn groogle đang làm tổ ở đâu đó chỗ kia kìa”. Nó chỉ *chân*.

“Ở đâu có groogle, ở đó có bọn Ninn. Và ở đâu có bọn Ninn...”, Keeah nói.

“Ở đó có thầy Galen của mình!”, Max líu lo.

Julie nhìn ra màn sương: “Nhưng chuyện gì đang xảy ra ở đó? Sương mù dày đặc quá, mình chẳng thấy gì hết”.

Neal gật đầu rồi giật giật cái râu của mình vài lần. Bầy ruồi kết lại thành một đám dày đặc, màu xanh sáng. Chúng bắt đầu vo ve thành một vòng tròn rộng chưa

từng thấy. Chúng bay ngày càng nhanh, vòng vòng quanh đầu bọn trẻ, khuấy đảo cả bầu không khí.

Khi chúng làm như vậy, làn gió chúng tạo nên bắt đầu xua tan làn sương tối.

Keeah nhìn lên: “Ôi, trời ơi!”, nhỏ reo lên kinh ngạc. “Một ngọn núi!”

SÁU

Núi Groggle

Julie nhìn lên: “Ý bồ là trước giờ không có nó hay sao?”

Ngọn núi có dốc đứng, đá lởm chởm. Đỉnh của nó vượt qua những đám mây cao nhất trên đảo.

“Trông nó quái dị quá!”, Eric nói. “Mình dám cá là vách đá trắng nằm ở trên ngọn của nó. Chúng giam ông Galen ở trên”.

“Nếu quả thật thầy Galen đang ở trên đỉnh,” Keeah nói. “Vậy thì tụi mình sẽ lên đó! Phải không Max?”

“Tuân lệnh, thưa công chúa!”, người nhện đáp. Rồi anh chàng quay tít mấy cái chân khăng khiu của mình, nhanh thiết nhanh đến nỗi trông chúng như mờ đi. Trong chốc lát, anh chàng đã có trong tay một cuộn tơ dài.

“Đến lúc leo trèo rồi đây!”, Max nghiêm nghị.

“Cũng như tập thể dục đó mà,” Julie thêm vào.

Max và Neal vượt lên trước khá dễ dàng, chúng cột tơ nhện vào những mắt đá, những rìa, cạnh, bất cứ thứ gì có thể cột chặt.

“Người đến đích cuối cùng là một cái trứng bọ thối!”, Max cất giọng lạnh lạnh, rồi phóng nhanh về phía trước.

“Nè, không được chọc mình nha!”, Neal lên tiếng trách, rồi hối hả chạy theo sau.

*Max và Neal vượt lên trước khá dễ dàng,
chúng cột tơ nhện vào những mắt đá, những rìa, cạnh,
bất cứ thứ gì có thể cột chặt.*

Keeah mỉm cười, thắt chặt lại dây nịt, chụp lấy sợi dây và nhắc mình lên: “Phải càng nhanh càng tốt”.

Không bỏ phí một giây, Eric và Julie cũng bắt đầu leo.

Gió mạnh gào thét khi chúng leo ngày càng cao. Chúng tiến lên từng rìa đá một, không ngừng nghỉ. Không còn thời gian.

Chẳng mấy chốc, chúng đã không còn thấy bờ biển ở dưới.

“Cẩn thận đó!”, Julie nói, khi cả bọn đến một bờ đá hẹp. “Các bạn còn nhớ bọn ruồi nói gì không? Tụi groogle ở trên. Nghĩa là cũng sẽ có tụi Ninn sát bên. Bọn chúng chắc chắn là sẽ không hoan nghênh sự có mặt của tụi mình đâu”.

“Tụi mình đang đi vào chỗ nguy hiểm,” Keeah thêm vào.

Tim Eric đập nhanh. Nó phải ngừng lại lấy hơi: “Tại sao những sinh vật nhỏ bé lại thân thiện trong khi những con vật to, khỏe lại xấu xa? Hãy trả lời mình đi”.

Neal, đang bám lấy một vách đá ở trên, quay sang nói: “Kích thước *không ăn nhập* gì với sức mạnh”.

Keeah mỉm cười: “Để mình đoán nha, có phải lũ ruồi nói với bạn như vậy không?”

“Không. Là tự mình nghĩ ra. Chắc đó là phần bọ của mình nói,” Neal đáp.

Kéc! Kéc!

Bất ngờ, từ trên đỉnh núi vọng xuống những tiếng kêu.

“Bọn groggle! Hãy nấp đi!”, Keeah la lên.

Cả bọn nấp dưới một rìa đá.

Cả bọn trừ Eric. Nó đang ra sức leo đến chỗ mấy bạn đang nấp: “Đội mình với!”

Bọn groggle thì chẳng đợi chờ gì. Vỗ cánh phành phạch, hai con thần lằn bay khổng lồ lướt từ trên cao, nhắm hướng Eric, lao xuống chính xác ngay nó.

“Cút đi, đồ quái vật xấu xí!”, Julie la lên. Bọn trẻ bắt đầu ném đá lũ groggle.

Kéc! Kéc!

Một con groogle kêu lên, rồi bay đi. Nhưng nó lại đảo thêm một vòng nữa chỗ Eric.

“Đề tao yên!”, Eric hét, tay hết sức vùng vẫy.

“Thêm đá nè!”, Max kêu lên, tung một nắm đá về phía con quái vật.

Nhưng con groogle cũng khôn ngoan tránh né.

Những cái móng sắc cạnh của chúng đào bới đầu rìa đá mà Eric đang treo lơ lửng.

Đá bắt đầu vỡ ra, rơi xuống rừng cây phía dưới.

“Ồ, không!”, Eric rên rỉ. “Giúp mình ra khỏi đây đi!” Nó liếc qua phía bên trái. Từ mép rìa đá vào đến chỗ nó chỉ còn khoảng một mét. Phía bên phải, con groogle đang cào xới như muốn phá tan cả ngọn núi với những móng vuốt khổng lồ của nó.

Eric không còn biết đi đâu.

Những người bạn của nó không ngừng ném đá về phía con quái vật.

“Ráng bám chặt, Eric!”, Neal nói to.

Nhưng Eric không thể bám nổi nữa.

Chẳng còn gì để bám nữa.

Kéc! Kéc! Con groggle lại kêu ầm ỹ.

Mỏm đá vỡ vụn.

Eric giờ tay bám víu vào không trung.

Cậu bé rơi xuống.

BẢY

Găng tay quyền năng

“**K**hooôông!”, Eric gào lên.

Trong lúc nó rơi chúi đầu xuống khu rừng phía dưới, dường như mặt đất đâm bổ vào nó. Chỉ vài giây thôi, nó sẽ đâm sầm vào những ngọn cây.

Bất ngờ, có một cái gì đó cứng và xương xẩu hứng lấy nó, bóp chặt lại ngay eo cậu bé. Một móng vuốt groggle to bè đang giữ Eric cứng ngắc.

“Thả tao ra!”, Eric la oai oái khi con thần lằn nhấc bổng nó lên cao. “Thôi được... ý tao là, không thả ra cũng được, nhưng...”

Kéc! Kéc! Con quái vật khổng lồ kêu ầm ỹ.

“... thả tao ra!”

Con groggle vỗ cánh bay lướt qua những người bạn của Eric. Bọn chúng cố nói gì với Eric, nhưng nó chẳng nghe được gì.

“Chắc là ‘tạm biệt’!”, Eric đau khổ nghĩ, ráng thoát ra khỏi gọng kềm của con groggle.

Con vật bay vút lên ngọn núi, nó bay chậm lại, rồi vờn xung quanh một mũi đất rộng, bằng phẳng.

Từ trên cao nhìn xuống, Eric có thể thấy một đồng cây khô và các thứ tạp nham ngay trên mũi đất. Cái mớ hỗn tạp đó lồm xồm ở giữa.

“Một cái tổ!”, nó tự nhủ. “Đừng ăn thịt tao à nha!”

Kéc! Con groggle sà xuống bên tổ. Nó nói lỏng những móng vuốt, thả Eric xuống.

*Con groggle vỗ cánh bay lướt qua những người bạn của Eric.
Bọn chúng cố nói gì với Eric, nhưng nó chẳng nghe được gì.*

“Ui da!”, Eric kêu lên khi chạm đáy tổ. Con groggle lượn một vòng rồi bay đi mất.

“Chắc là đi thông báo với bạn bè của mày là bữa trưa đã chuẩn bị xong, phải không? Vậy hả, đừng có mơ!”

Eric gượng đứng dậy. Cái tổ dày cui vây quanh nó trông giống như một cái tổ khổng lồ. Eric ước chừng, thành tổ cao chừng ba mét. Nó có thể trèo ra khá dễ dàng.

“Đây rõ ràng không phải chỗ của tao!”

Eric lấy chân phải làm trụ để nhún người lên với đôi cánh tay mỏi rã rời.

Cái tổ được kết lại bởi những nhánh cây và dây leo. Eric còn thấy cả những mảnh gỗ có đánh véc-ni và những mảnh vải sọc đỏ vàng.

Nó biết những thứ này từ đâu ra.

Đó là những gì còn lại từ con tàu của Keeah.

“Quân trộm cắp!”, nó cắn nhả. Rồi nó thấy một thứ gì đó. Thứ đó sáng bóng và màu đen. Nó ngưng trèo. Nó nhìn kỹ lại.

“Chiếc găng tay sắt đây mà..”, Eric khẽ nói. Nó tựa người vào những nhánh cây, gỡ chiếc găng tay khỏi đám cây khô, rồi cẩn thận nhìn qua chiếc găng một lượt.

Chỗ đính ngọc đã bị phá hỏng.

Mắt Đỏ Bình Minh đã không còn ở đó.

Rắc!

Eric chết điếng. Có tiếng động từ bên ngoài tổ. Nó liền trèo lên thành tổ, rồi nhìn xuống.

Nó cười rồi vẫy tay.

“Eric!”, Neal thét lên, rồi vọt lên trên mỏm đá. Những đứa kia đi sau lưng nó. Eric nhảy ra khỏi cái tổ, nó mừng rỡ chạy về phía các bạn.

“Tụi mình an toàn”, Keeah nói, “nhưng chẳng được lâu đâu. Tụi groogle kêu um sùm đánh động bọn Ninn, chúng sẽ đến liền bây giờ”.

“Ôi trời. Hết chuyện này đến chuyện khác, tụi mình không thể nghỉ xả hơi chút sao?”, Eric ca thán.

Rầm! Rầm! Một đám lính Ninn to béo hồi hả kéo đến từ bên kia bờ đá.

“Chắc là không luôn quá!”, Neal đáp.
“Quý thiệt!”

Max cất giọng the thé: “Tôi đề nghị mọi người, chúng ta hãy... chạy!”

“Cho mình theo với!”, Julie nói.

Bọn lính mặt đỏ nặng nề cũng chẳng phí một giây.

Chúng nhanh chóng lấp tên vào cung.

“Nhắm!”, một tên la lớn.

“Tiêu rồi! Mọi người, né nha!”, Neal cất giọng.

“Bắn!”, bọn Neal la lớn.

Vèo! Vèo! Những mũi tên lửa bay vun vút về phía bọn trẻ. Bọn trẻ trượt theo những rãnh dốc trên đất rồi nấp sau một tảng đá to. Bọn Ninn gầm gừ rồi lại lấp tên.

“Ê, bọn Ninn, để tao phụ một tay cho!”, Eric hét to. Nó quăng chiếc găng tay vào giữa đám Ninn.

Bọn lính ú dừng lại quan sát vật lạ.

“Còn tụi tao đi đây!”, Julie la to.

Rồi bọn trẻ chạy vòng bên hông cái tổ chim, về hướng bên kia của rìa đá. Max vọt lên dẫn đầu, tám cái chân của anh chàng di chuyển thoăn thoắt. Theo sát Max là Neal.

Chúng đánh một vòng qua bên kia núi.

“Một cái động!”, Neal nói. “Mình thấy một cái động!”

“Tôi thấy trước mà!”, Max líu lo.

Chúng phóng vèo vào cửa hang, chạy thẳng vào trong. Bên trong động tối thui, chúng dừng lại để thở.

Max giơ một chân lên: “Nghe nè. Tụi Ninn hết rượt theo tụi mình rồi. Tụi mình đã ‘cắt đuôi’ được bọn nó rồi”.

“Không dễ như vậy đâu, chắc là có lý do!”, Julie thì thào.

Eric nhìn quanh một lượt: “Trời ơi! Bộ không có chỗ nào trên đảo này an toàn hết sao?”

Từ sâu bên trong cái động, mấy cái chân to đùng, lông lá bước ra, những cái râu giật giật.

“Lại nữa rồi!”, Neal nói với giọng chán chường.

Xiiiiii!

TÁM

Hang bọ

Xiii! Xii!

Bọn trẻ tụ lại trong một góc tối khi hai con bọ vỏ nâu to dùng bò lên từ dưới hang sâu.

“Họ hàng của bồ kia, Neal,” Julie thì thầm.

Hai con bọ rít lên và gầm gừ. Râu chúng quét trong không khí. Rồi thì bọn trẻ đã hiểu tại sao.

Dưới ánh sáng lò mờ ra từ miệng hang, chúng thấy một căn hầm khổng lồ.

Đó là một căn hầm trứng.

Julie thở dài: “Tiêu rồi!”

Xiiiii! Những con bọ lại rít lên, càng ngày càng lớn. Chúng dùng lưới liếm những cái trứng.

“Mọi người, nghe đây!”, Neal nói khẽ. “Bọn bọ chưa ăn thịt tụi mình đâu. Có lẽ tụi mình sẽ chiến đấu với bọn Ninn trước, mỗi người một tên”.

“Mười người một tên thì có,” Max léo nhéo.

“Trời ơi, nó kìa!”, Eric nói.

Nó chỉ vào bên trong căn hầm đầy những quả trứng tròn màu hồng. Trong đám, có một quả nhỏ hơn những quả kia.

Nó phát sáng.

Nó có ánh đỏ.

Và nó bắn ra những tia sáng.

“Mắt Đỏ Bình Minh!”, Keeah reo lên.

“May quá! Vậy là tụi mình tìm ra nó rồi!”

Lũ bọ đi lại nhộn nhịp trong hầm, kêu vang và không ngừng liếm láp.

Julie bậm môi: “Làm sao để bọn nó biết cái trứng màu đỏ đang phát ra những tia sáng kia không phải là trứng bây giờ?”

“Tụi nó là bọ. Tụi nó ngu lắm. Tin mình đi, mình biết mà!”, Neal khịt mũi.

Viên ngọc đỏ lại phát sáng.

“Cho mình xin lỗi, hồi nãy mình quăng cái găng tay mất rồi. Bây giờ làm sao mà lấy được viên ngọc? Nó sẽ đốt cháy tụi mình mất,” Eric nói.

Keeah lắc đầu: “Phải có cách chứ. Thầy Galen có nói chính lòng hận thù của Sparr đã làm cho viên ngọc trở nên nguy hiểm”.

Neal giương ba con mắt nhìn Mắt: “Như vậy có nghĩa là...?”

“Mình biết rồi. Giống như là, nếu *mấy* bọ tức giận, *Mắt* cũng sẽ giận dữ,” Julie ngắt lời.

Eric gật đầu: “Và nếu như tụi mình có tâm trạng ngược lại với giận dữ, có thể là

viên ngọc sẽ chẳng bắn ra mấy cái tia đỏ chết người đó đâu”.

“Ngược lại với giận dữ?”, Neal hỏi. “Vui vẻ hả? Ví dụ như cười được không?”

Xìììì! Những con bọ vẫn mãi kêu rít và liếm.

“Đó mới là vấn đề. Vui vẻ cái nỗi gì. Mình đang sợ muốn chết đây,” Keeah thì thào.

Julie quay sang Neal: “Bọ có biết sợ không?”

“Đừng hỏi mình, làm bọ là khổ lắm rồi. Mình không muốn làm bọ nướng đâu!”, Neal trả lời.

“Không, đó là nhiệm vụ của mình. Mình là phù thủy, ít nhất cũng đã là một nửa phù thủy!”, Keeah nói.

“Nhưng làm sao mà công chúa đi qua bọn bọ kia được?”, Max nhìn về phía bọn bọ và hỏi.

Julie giơ tay: “Khoan đã, mình có một kế hoạch”.

“Kế hoạch sao?”, Eric hỏi.

“Neal sẽ giả bộ làm một con bọ con của chúng. Hiếu không, tội mình sẽ đánh lạc hướng tội nó”.

Neal lùi lại thật xa: “Mình không nghĩ vậy đâu! Có thể mình là một con bọ ngốc nghếch, nhưng không ngu đến mức đó đâu!”

“Nhưng mà, Neal à! Tội nó sẽ rất khoái nếu như thấy bọ, rồi Keeah sẽ lấy viên ngọc. Chắc chắn là sẽ được mà!”, Julie thuyết phục.

“Không dám được đâu! Tội nó sẽ dùng mấy cái lưỡi khủng khiếp đó liếm mình! Mình không chịu đâu!”, Neal gằn giọng.

“Tội mình phải có Mắt mới cứu thầy Galen được. Mà chỉ có thầy Galen mới có thể biến bọ trở lại bình thường được..”, Keeah nói.

Neal im lặng. Hai cọng râu của cu cậu run run, giật giật. Nó ho nhẹ, lấy giọng, rồi nói: “Mình có thể trở lại bình thường sao? Thật không?”

“Vội lại, như vậy sẽ rất mắc cười. Keeah sẽ cười và tụi mình sẽ không bị Mắt đốt cháy,” Eric nói.

Neal thở dài: “Mình hi vọng là vậy. Nhưng mà lần sau, đến phiên người khác làm bọ đó nha!”

Nó giật hai cọng râu thêm một lần nữa, rít một hơi dài, rồi vội vã bò ra khỏi bóng tối.

“Ba! Mẹ! Con đã về rồi đây!”, nó la lên.

Mấy con bọ bu lại nó hồ hởi, giương rộng hai râu, truyền tín hiệu cho Neal. *Réc rác!*

Keeah không nhịn được cười trong lúc nhỏ chạy lại đồng trùng.

Lũ bọ gần như vây kín Neal, kêu lên om sòm mừng rỡ.

“Nhanh lên, mình đang bị liếm nè!”, Neal kêu oai oái.

Keeah càng cười dữ. Nhỏ ôm hẳn viên ngọc đỏ đang phát sáng trong lòng bàn tay.

“Công chúa lấy được rồi! Và nó chẳng bắn ra những tia lửa đỏ!”, Max reo lên.

“Neal! Bỏ ra khỏi chỗ đó được rồi đó!”,
Eric nói.

Trong chớp mắt, năm người bạn chạy
biến ra khỏi hang. Lũ bọ rít lên âm ỉ, nhưng
bọn trẻ chạy vòng qua rìa đá và chạy lên
núi trước khi lũ bọ đuổi kịp.

Chúng chạy càng lúc càng cao, đến khi
không thể cao hơn được nữa.

Chúng bò lên cái dốc cuối cùng.

Một luồng gió nhẹ thổi mon man.

Trên đầu chúng bây giờ là một bầu trời
bao la nhưng âm u.

Chúng đang ở trên rìa của một vách đá
trắng, từ đây có thể thấy mặt biển Droon
bao la phía dưới.

Galen có ở đó, ông bị xích chặt.

Hàng trăm tên Ninn đang canh giữ ông.

Và Đại Vương Sparr cũng ở đó!

“Đưa ta viên ngọc... hay là chết!”, hắn
gầm lên.

Keeah càng cười dữ. Nhỏ ôm hắc viên ngọc đỏ đang phát sáng trong lòng bàn tay.

“À... vậy có lựa chọn nào khác không?”,
Neal hỏi,

Ngay lập tức... *Phực!*... một bức tường
lửa dữ dội bùng lên, vây quanh bọn trẻ.

“Tội mình lại bị mắc bẫy rồi!”, Eric nói.

CHÍN

Vách đá trắng

Bọn trẻ đứng sát lại với nhau để tránh lửa.

Sparr cất giọng: “Một nhà tù bằng lửa. Các người phải cảm ơn Demither vì ý tưởng tuyệt vời này. Bả thiết là chu đáo, đúng không nè?”

“Niềm vui của mình đang tắt dần,” Keeah nói. Bức tường lửa liếm gần hơn.

“Hãy để bọn trẻ yên!”, Galen gào lên trong lúc vùng vẫy thoát ra khỏi những sợi xích.

“Đưa Mắt cho ta rồi các người muốn đi đâu thì đi,” Sparr đáp. Hắn bật ngón tay và một tên Ninn to lớn bước tới, dâng cho hắn một thanh kiếm rất nặng. “Xiềng xích của ngươi sẽ được cắt, Galen ạ. Ngươi sẽ được tự do”.

Tám chân của Max lồng lên: “Đừng..ừng tin lời hắn!”

Eric nhìn lên. Lửa bốc cuồn cuộn lên cao. Lại một điều là những con ruồi biển cánh xanh đang tụ lại ngay bên trên ngọn lửa.

Eric thấy có gì đó bất thường.

Cái gì bất thường?

Sparr nhìn xuyên qua ngọn lửa: “Cách đây hàng thế kỷ, ta đã tạo nên Mắt Đỏ Bình Minh để thực thi ý nguyện...”

“Ý nguyện xấu xa của ngươi!”, Keeah nói, ráng giữ bình tĩnh. “Ngươi chỉ biết giáng những lời nguyện lên những người khác. Như Demither. Như mẫu hậu ta!”

Eric vẫn quan sát nhà tù lửa của chúng. Lửa của Demither. Nó nhớ lại, có lần bà đã nói bà chẳng thuộc phe nào, kể cả phe của Sparr.

Những ngọn lửa như trượt lên nhau. Chúng loé đỏ, rồi bạc, rồi lại đỏ. Bọn Ninn có vẻ sợ ngọn lửa. Chúng chẳng dám đứng gần.

Nhưng vẫn có gì đó bất thường.

Vo ve! Những con ruồi biển kêu ngày càng lớn.

Rồi tức thì, Eric hiểu ra. Ngọn lửa trông có vẻ rất nóng, tưởng chừng có thể đốt bất cứ thứ gì ra tro. Nhưng chẳng có khói bay lên. Và không nóng. Nếu như có hơi nóng, những con ruồi sẽ chẳng bao giờ bay sát đến như vậy. Chính là vậy! Ngọn lửa không thật.

Nó chỉ có vẻ nóng thôi.

Ngọn lửa... là cái gì đó.

Thật ra, nó là một *tập hợp* những cái gì đó khác!

Sparr đi một vòng quanh ngọn lửa. Hắn đoán ra ngay. Demither đã lừa hắn.

Eric lên ngay một kế hoạch. Nó đá chân ra hiệu cho Neal và nhìn lên bọn ruồi biển. Đoạn nó hất đầu về phía tên Ninn đang cầm thanh kiếm rồi hỏi Neal: “Đồng minh của bồ có thể giúp tụi mình không?”

Neal cười thật rạng rỡ. Nó giật giật râu mấy cái. Bọn ruồi từ từ bay lên cao rồi bay vo ve sang tên Ninn.

“Đưa Mắt cho ta!”, Sparr ra lệnh.

“Chuẩn bị chạy nha!”, Eric khẽ nói. Rồi nó bước lại gần bức tường lửa.

“Eric, bồ tính làm gì vậy?”, Julie hỏi.

“Mọi người theo mình nha!”, nó giơ tay ra.

“Eric Sư Phụ, đừng!”, Max la lên.

“Bắt đầu!”, Eric la lên.

Neal ra dấu và bọn ruồi bu lại sát tên Ninn. “Grừ!”, tên lính canh gầm lên, đập

tay loạn xạ đuổi ruồi. Thanh kiếm nặng nề của hắn rơi xuống đất.

Trong chớp mắt, Eric nhảy qua ngọn lửa. Nó đã sẵn sàng la lên, nếu như bị phỏng, nhưng chẳng sao hết. Trong tích tắc nó chạm tay vào ngọn lửa, ngọn lửa bò lên tay nó. Lửa lạnh ngắt!

“Là tụi silf đây mà! Mình biết mà!”, nó reo lên. Những sinh vật lạ chảy xuống đất như nước.

“Demither dám phản bội ta!”, Sparr gào lên.

Eric và Julie phóng đến chụp thanh kiếm của tên Ninn. Hai đứa cùng giương thanh kiếm lên.

Cheng! Sợi xích to của Galen rơi ra.

“Bọn bay phải trả giá!”, Sparr hét to.

“Người trả giá thì có đó tên Sparr kia! Vì những lời nguyền người đã giáng lên người khác!”, Keeah đáp trả.

Buùm! Những tia sáng bắn ra dữ dội từ bàn tay của Keeah.

Một tia lửa khủng khiếp đốt cháy đen một vùng đất gần bọn Ninn làm bọn chúng bỏ chạy tán loạn.

Một tia khác bắn ngay chân Neal.

“Ui!”, nó la lên, nhảy qua một bên để né.

“Keeah!”, Galen nói lớn. “Con không kiểm soát được Mắt đâu. Lòng giận dữ sẽ hủy diệt con!”

“Quăng nó đi!”, Max la lên.

Keeah quăng viên đá nóng bỏng xuống biển,

“NÓ LÀ CỦA TA!”, Sparr gào. Hắn hít một hơi đầy, người hắn hình như phình to ra gấp đôi. Mắt hắn loé lên, hai cái vây của hắn chuyển sang màu đen vì giận dữ. Hắn chộp lấy cây gậy phép.

Rẹt! Những tia lửa phóng ra từ cây trượng. Nó bắn vào không trung, nhắm hướng Mắt. Viên ngọc dừng lại, không rút xuống nữa. Nó di chuyển chậm chậm về phía Sparr.

“Thấy chưa? Mắt Đỏ Bình Minh biết ai là chủ nhân của nó mà! Lại với ta nào, hỡi ngọc!”, hấn gào lên.

Hấn cất giọng cười khi gần với tới viên ngọc.

Nhưng bất thành linh... *BUÙM!*

Mặt biển yên tĩnh nổi tung, một con rắn biển khổng lồ trồi lên từ những ngọn sóng.

“Phù thủy Demither!”, Eric kêu lên.

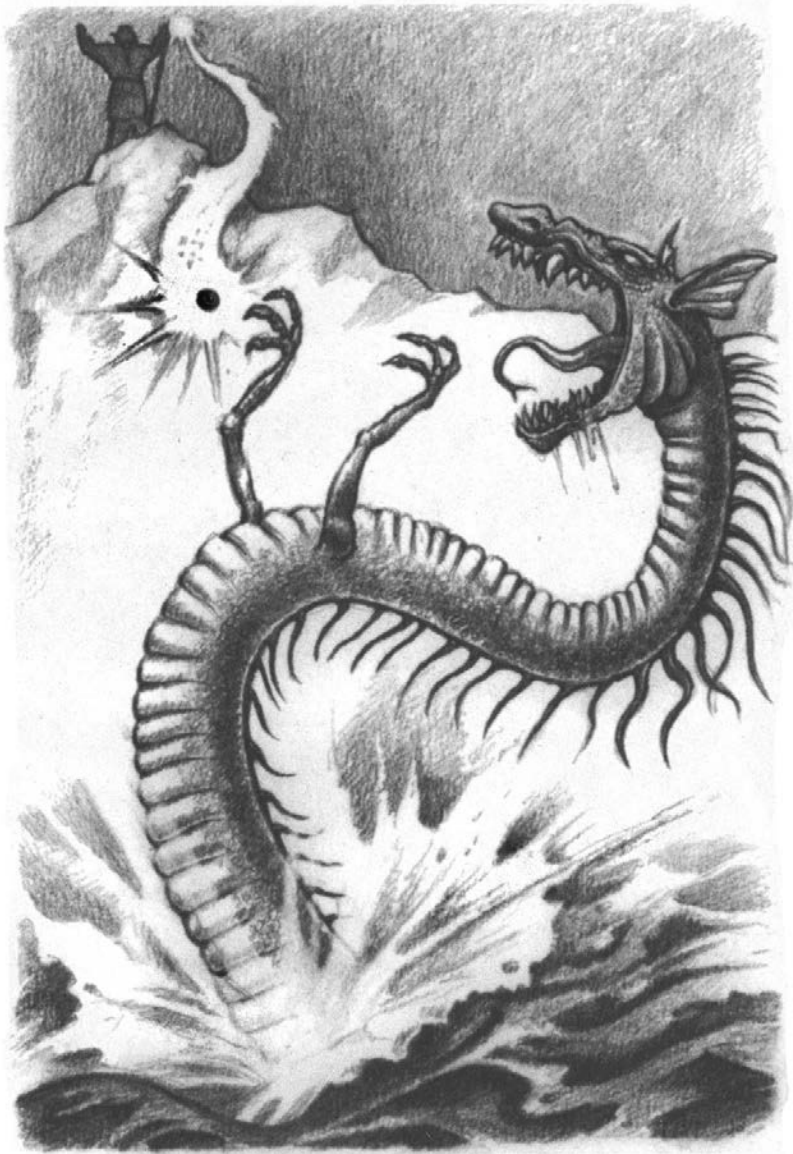
Con rắn ngóc đầu lên há miệng ra: “Ta là Demither, nữ hoàng của đại dương!”

Rồi thì, quăng một cánh tay đầy vảy của mình ra, mụ phù thủy chớp lấy Mắt Đỏ Bình Minh.

“Không!”, Sparr hét vang. “Ngươi quả đã sinh ra vào một ngày tối trời, Demither. Ta sẽ tìm ra ngươi!”

Con rắn ngóc đầu lên một lần nữa, rồi lao mình xuống nước, làm một cuộn sóng bắn tung lên vách đá như bom nổ.

Nhưng bất thành linh... BUÙM! Mặt biển yên tĩnh nổ tung,
một con rắn biển khổng lồ trồi lên từ những ngọn sóng.

“Đáng sợ thiệt!”, Julie há hốc, nhìn chăm chăm xuống mặt nước.

Tên phù thủy chạy đến bên một con groggle, nó cất cánh khỏi vách đá: “Ninn, theo ta!”

Rồi Sparr quay sang Eric và các bạn của nó, hân la lên: “Bọn người yếu ớt kia! Hòn đảo này sẽ là nơi chôn vùi các người mãi mãi! Đất, hãy nứt ra! Hãy đổ xuống biển!”

Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

MƯỜI

Con tàu tái sinh

Kéc! Kéc! Toàn bộ quân đội Ninn bay vút lên trời, theo sau Đại Vương Sparr.

Cả hòn đảo chấn động và rung bần bật. Một kẽ nứt khổng lồ chia những cụm đá ra làm hai, dọc theo vách đá.

“Tội mình phải đi khỏi chỗ này ngay!”, Neal la lên, rồi cu cậu phóng ngay qua chỗ các bạn.

Eric ngạc nhiên khi nhìn thấy bạn mình: “Ừa, Neal, bồ đã trở lại...”

“Mình trở lại thì sao chứ...?”, Neal hỏi lại.

“Bình thường thôi!”, Julie nói. “Bồ lại là Neal! Không còn là bộ nữa! Chắc là Mắt đã trả lại hình dáng người cho bồ!”

“Mình lúc nào cũng thích là chính mình. Đi thôi!”, Neal nói.

Ầm! Mặt đất ngày càng rung chuyển dữ dội.

“Theo lối này! Hòn đảo này sắp bị biển nuốt chửng! Khẩn trương lên nào!”, Galen giục.

Sáu người bạn chạy thật nhanh xuống khỏi những vách đá trắng. Chúng chạy rầm rập xuyên qua khu rừng rậm, lướt qua những tảng đá, những thân cây.

Cuối cùng, chúng đã đến bờ biển.

Rắc! Vách đá trắng khổng lồ ở trên cao sắp vỡ ra.

“Tội mình cần một con tàu!”, Keeah nói.

Galen nghiêm nghị nói: “Chúng ta phải có thứ gì đó để khởi sự. Thứ gì đó để làm nên một con tàu”.

Mắt Eric như tìm kiếm vật gì đó. “Cháu biết rồi!”. Nó chạy băng qua bãi biển. Ở một chỗ nọ, nằm ẩn sau những tảng đá, là những tấm ván và mảnh vải buồm rách tươm từ con tàu cũ.

“Cái này được không?”, nó hỏi muốn hết hơi.

“Quá tốt!”, Keeah đáp.

Thật nhanh, cả bọn thu gom tất cả những gì còn sót lại từ con tàu cũ. Galen và Keeah cùng nói một thứ ngôn ngữ kỳ lạ.

Bất thành linh, thật kỳ diệu, những mảnh ván vỡ trở thành hàng trăm tấm ván. Những mảnh buồm rách cuộn lại thành những tấm vải vuông vức, lành lặn, có màu đỏ sọc vàng.

Đoạn, con tàu *Jaffa Wind* sừng sững hiện lên, đẹp hơn bao giờ hết!

“Nhanh lên, mọi người lên tàu nào!”, Max kêu gọi.

Khi mọi người đã tập hợp đầy đủ trên tàu và buồm đã căng gió, con tàu bắt đầu lướt đi trên mặt nước.

Rắc! Vách đá trắng nứt toác ra, những tảng đá to rơi rào rào xuống mặt biển phía dưới.

“Vừa kịp lúc!”, Eric nói.

Bờ biển và khu rừng già bị nhận chìm dưới những làn sóng khổng lồ.

Một lúc sau, đỉnh ngọn núi cũng chìm dần xuống mặt biển. Hòn đảo kỳ bí biến mất. Như thế nó chưa từng tồn tại.

Con tàu như có phép lạ, nhẹ nhàng rẽ sóng lướt đi.

Eric đứng dựa vào thành tàu, thở ra khoan khoái: “Hôm nay, Sparr đã thua”.

Keeah mỉm cười: “Đúng vậy. Bây giờ, hẳn chẳng còn Mắt Đỏ Bình Minh. Bây giờ thì mình và phụ vương có thể đi tìm mẫu hậu được rồi”.

“Sparr sẽ làm gì kế tiếp đây?”, Neal hỏi.

Galen lướt nhìn mặt biển, ông nói: “Demither đang đi lên phía bắc. Đến bờ Mintar nơi bà ta đã bị biến hình thành hình dạng bây giờ. Sparr sẽ theo bà ta đến đó. Nhưng đó không phải chuyện của ngày hôm nay. Nhìn kia...”

Mặt trời ló ra sau những đám mây đen, soi sáng cả một vùng biển. Một ngày mới bắt đầu.

“Nhìn chỗ kia nữa kia. Một thành phố!”, Neal nói.

Tất cả chạy lên boong trên. Nhìn từ xa, có thể thấy những toà tháp bạc lóng lánh đứng sừng sững: một thành phố khổng lồ! Ánh sáng mặt trời chiếu sáng bên cảng với những con thuyền đầy màu sắc.

“Thành Jaffa!”, Keeah reo lên. “Đây là thủ đô của Droon. Nhà của mình”.

“Tội mình cũng về đến nhà,” Julie nói. “Những bậc thang kia!”, nhỏ chỉ tay về phía bên trái con tàu. Chiếc thang thần đang treo lơ lửng trên những con sóng lăn tăn.

Vài phút sau đó, Neal, Julie và Eric bước từ con tàu lên bậc thang cuối.

“Mình không biết nói sao để cảm ơn các bạn... mình chỉ biết nói... các bạn trở lại sớm nha!”, Keeah nói.

“Droon rất cần những người bạn tốt như các cháu,” Galen nói, ông nở một nụ cười hiền hậu.

Eric cũng mỉm cười: “Chừng nào phép màu còn hiệu nghiệm, chúng cháu sẽ còn trở lại”.

Julie ôm lấy Keeah: “Cứ tin là như vậy đi”.

“Tạm biệt, Sư Phụ Neal. Rất vui vì đã có lúc Max này chẳng phải là người nhỏ con nhất đám!”, Max nói.

Neal giơ những ngón tay của mình lên trán rồi ngo ngoạy hai lần: “Nghĩa là... hẹn gặp lại!”

Ba đứa trẻ vẫy tay và đưa lên những bậc thang, trở về tầng hầm phía trên. Chúng nhìn lại một lần cuối khi con tàu của Keeah tăng tốc vào vùng biển lấp lánh của Thành Jaffa.

Ba đứa trẻ vẫy tay và đưa lên những bậc thang,
trở về tầng hầm phía trên.

Rồi Eric bật công tắc đèn lên.

Vuuuuút! Những bậc thang biến mất dưới chân chúng, thay vào đó, sàn nhà bằng xi măng màu xám dần hiện ra.

“Quái lạ thật!”, Eric nói.

“Quái nhất từ trước đến giờ,” Neal đồng tình.

Chúng bước vào tầng hầm.

Julie thở dài: “Nhưng dù sao, mình không chờ nổi đến lúc tụi mình sẽ lại đi tiếp”.

Eric nói: “Mình cũng vậy. Không biết lần tới mình sẽ tới đâu đây. Thành Jaffa? Hay bờ biển Mintar?”

Neal nhăn mặt: “Miễn là đừng có tụi bọ. Dù sao thì ông Galen cũng đã nói rồi đó, chuyện đó tính sau. Nhìn kìa!”

Quả bóng đang nằm trên bàn mộc.

Nó lại là quả bóng bình thường.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ tầng hầm.
Nhưng đó không phải là ánh chớp. Đó
là ánh nắng mặt trời.

“Con bão đã qua. Có ai đói bụng
chưa?”, Eric quay sang các bạn nói.

Neal cười tới tận mang tai và bẻ tay:
“Bồ biết rồi mà... còn phải hỏi!”

Bọn chúng chạy lên nhà bếp để ăn trưa.

Hết tập 3

Khi nào Eric, Julie và Neal lại
có dịp quay lại xứ sở Droon?
Sau khi Mắt Đỏ Bình Minh lọt
vào tay phù thủy rắn Demither,
âm mưu kế tiếp của Sparr sẽ
là gì?

Mời các bạn đón đọc tập 4:

THÀNH PHỐ TRONG MÂY

BÍ MẬT XỨ DROON

(3)

Hòn đảo huyền bí

PHÚ ANH dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Biên tập:

Bìa:

Sửa bản in:

Kỹ thuật vi tính:

TS. QUÁCH THU NGUYỆT

LY HOÀNG LY

TRÍ ĐỨC

YÊN VIÊN - THU NHỊ

THU TƯỚC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Phường 7, Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 – 39316211 – 39317849 – 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng, Quận Hai Bà Trưng, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 35261001 - Fax: (08) 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn